

θέλοντες ν' ανατρέψωσι τὰ τέκνα των, συμφώνως μὲν τὰ πάλαι ἤθη των εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν θρησκείαν, ἐπειδὴ τότε ἀπελπίσθησαν ν' ανατρέψωσιν αὐτὰ εἰς τὰ δημόσια σχολεῖν, τὰ ὅποια ἄφ' ἐνὸς μὲν παρημελήθησαν καὶ ἄφ' ἐτέρου ἐπληρώθησαν ἀπὸ διδασκάλους διεφθαρμένους καὶ κακοήθεις, ὡς ἀνεπιτηρήτους καὶ ὡς διοριζομένους ἐκ τῶν τυχαίων, ἠναγκάζοντο ν' ανατρέψωσι αὐτὰ οἰκάδε, καὶ μολοντοὶ οἱ δυστυχεῖς γονεῖς συνηθάνοντο ὅτι ἡ οἰκάδε αὕτη ἀνατροφή ἦτον ἐλλιπής, ἐπίστευον ὅμως ὅτι θέλουν σώσει καὶ αὐτὰ καὶ τὴν πατρίδα των ἀπὸ τὴν πλημμυρήσαν τὴν πολιτείαν διαφθοράν, διὸ βλέπομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς, ἐγεννήθησαν μὲν ἄνδρες τινὲς μεγάλοι καὶ ἄξιοι ἄλλης ἐποχῆς διὰ τὰ λάμψαι, ἀλλὰ οἱ εὐαριθμοὶ οὗτοι ἀληθεῖς φίλοι τῆς πατρίδος, ἦσαν ἀνίσχυροὶ πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσωσι τὸν ὀρμητικὸν χεῖμαρρον ὅστις κατέκλυσε τὸν τόπον διὰ τὸν ἀποδειχθῆ φρίνεται ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὅταν ὁ ὄχλος λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς χεῖράς του, καταστρέφει πᾶν τὸ χρηστὸν καὶ ὠραῖον καὶ πληροῖ τὴν πολιτείαν ἀπὸ θνητῶς καὶ διαφθορᾶς, ὅτι, ὅταν ὁ λαὸς ἐξαχρειωθῇ θέλει ἀπολεσθῇ καὶ εἰς μάτην οἱ μένοντες ἐνῆρτοι φροντίζουν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπολεσθείσης δόξης· ὅτι ὅταν ἡ Κυβέρνησις δὲν φροντίζει διὰ τὴν ἀνατροφήν των πολιτῶν, διὰ νόμων ἐπιστάσεως καὶ παραδειγμάτων, ἡ ἰδιαιτέρα ἀνατροφή ὅσην ἐπίτασιν καὶ ἂν λάβῃ θέλει ναυαγήσει εἰς τὸ σχολεῖν τῆς πείρας, τὸ ὅποῖον ἐκτυλίσσεται ὡς ἀριάδνειος μίτος καθ' ἐκάστην ὑπὸ τα βήματα τῶν νέων· ἐναυάγησε λοιπὸν καὶ ἡ ἰδέα τῶν φρονίμων τούτων Ἀθηναίων, διότι ἅμα εἰσῆρχοντο εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου τὰ τέκνα των, τὰ ὅποια ἐπαιδεύθησαν διαφόρως τῶν συμπολιτῶν των, ἐδιδάσκοντο παραυτίκα τῆς κακοηθείας τὰ μαθήματα ἀπὸ ἄλλους νέους καὶ παρεδίδοντο ἔρμαιον τῶν πλεκτανῶν τῆς ἀπωλείας χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τὰς ἀποφύγωσι, διὰ τὰ πληρωθῇ ἡ ἀρχή, ὅτι ὅταν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πολιτῶν εἶναι διεφθαρμένοι, θέλει συμπαρασύρει εἰς τὴν διαφθοράν καὶ αὐτοὺς τοὺς μὴ διεφθαρμένους· διότι ἐξέλεπον καθ' ἐκάστην ὅτι ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγωσι τὴν ἀπώλειαν τὰ τέκνα των, καθότι ὅλοι οἱ νέοι ἄνδρες προβεβηκυῖαι ἡλικίας, δικασταί, στρατηγοί, φιλόσοφοι, φιλόλογοι, ἱατροί, ὅλοι ὅσοι ἀπελάμβανον ὑπόληψιν εἰς τοῦ ὄχλου τὸ ὄμμα, ἔστρεφον τὰς εὐαρεστήσεις αὐτῶν καὶ προσοχὴν, εἰς τὰς εἰρημένας ἐταίρας παρὰ ταῖς ὁποίας καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν διέτριβον, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο τοσοῦτον περίφημοι τῆς διαφθορᾶς διδάσκαλοι, ὡς παιδευθέντες τὴν τέχνην τοῦ ἀπατᾶν καὶ θέλγειν τὰς αἰσθήσεις, ἀπὸ τὰς τοιαύτας γυναικας, αἵτινες ἐνῶ παρέδιδον τὰ μαθήματά των, προσέφερον συγχρόνως καὶ τὸ παραδειγμὰ των. ὥστε ἡγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πολλάκις νὰ ὑπερβάλωσι τὰ πρωτότυπα καὶ νὰ ἐνσπείρωσι τὰς τοιαύτας ἀρχὰς των εἰς τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῆς

νεολαίας, διὰ τὰ τελεσφορήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ ὠραῖον αὐτῶν παράδειγμα, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ διαφθορὰ τῶν αἰσθήσεων μάλιστα, καρποφορεῖ πολὺ πλέον ἢ ἡ ἀρετὴ, ἔφθασεν ἡ κακοηθεῖα εἰς τοιαύτην περιωπὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι κατεστάθησαν ἀερώδεις τὴν φαντασίαν, ἀναιδεῖς μέχρις ἡλιθιότητος, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς νόμους, ἄτρωτοι μέχρις ἀποστερήσεως ὅλης αὐτῶν τῆς περιουσίας, διὸ ὅταν ὁ τροπαιοῦχος Φίλιππος κατέπνιξε τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἐν Χιρωνίᾳ μάχην δὲν εὐρέθησαν εἰς Ἀθήνας παρ' εὐαριθμοὶ τινὲς πολῖται οἵτινες εἶχον ἀποφύγει τὴν πολυσήμαντον ταύτην διαφθοράν, οἵτινες ἐξέλειπον ὁλοτελῶς ἀφοῦ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Μακεδόνων οἱ Ἕλληνας μετέπεσαν εἰς ἐκείνας τῶν Ῥωμαίων, τῶν φράγκων καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλλάδος κατακτητῶν.

Τοιαύτη ἡ εἰμαρμένη πολιτείας τεθεμελιωμένης ἐπὶ τῶν ἡθῶν μεγαλύνεται μὲν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ μεγαλυθῇ, περιποιουμένη τὴν ἡβλήν, σμικρύνεται δὲ καὶ ἀνατρέπεται, περιφρονούσα αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΚΤΑΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Ἡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΙΕΛΛΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 51.)

Θ', 'Ο Δουὲ Γυτζης.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὁ μυσθῆρας παρίστη τὸ τρίτον αὐτοῦ πρόσωπον παρὰ τῷ μαρκησίῳ Σιατιλίων, ὅστις τὴν ἐπλήρυνε μὲν, ὡς ὁ δουξ καὶ ὁ ἀλιεύς, τὸν ἐθεώρει δὲ ὡς ἐκείνοι πιστόν του καὶ ἐχθρὸν τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ. Ἐκατοντάκις ἀπὸ τῆς προτεραίης ὁ μαρκήσιος ἐπειράθη νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Μιζανιέλλον, ὅπως γνωρίσῃ τι περὶ τῆς Μαρίας Ἄρκου ἐφρόνει, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπισκεϊάν του, ἐὰν ἐκείνη ἠπειλείτο, καὶ κυρίως ὅπως τὴν ἐπανίδῃ καὶ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν φύλαξίν της, ἀλλ' ἐκατοντάκις ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν περικυκλούντων τὸν δικτάτορα στρατιωτῶν.

Ὅτε δὲ τέλος εἶδε τὴν δοῦκισσαν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς περιανομένης ἐπὶ τῆς ὕβριστικῆς ἀμάξης, πάντα τρόπον μετεχειρίσθη ὅπως φθάσῃ χωρίς αὐτῶν διὰ μέσου τῶν λογγῶν καὶ τῶν πυροβόλων, ἀλλ' εἰς μάτην... Ἀπεσθεῖς ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν, πληγείς τὴν καρδίαν ἐκ τῆς σκληρᾶς ἐκείνης ὕβρεως, ἐπεστράφη πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν του, ἀλλ' ἀντὶ νὰ οἰκτείρωσι τὴν ἀπελπισίαν του,

παρ' ὀλίγον τὸν ἐπιγιγον ὡς πρᾶδότην.

Καί τότε μόνον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔνθα εὔρε τὸν μυοθήραν Ἰωσήφ.

— Πῶς, ἀνέκραξε πειράφορος ἐκ τρυ πόνου καὶ τῆς ὀργῆς ὁ μαρκήσιος, πῶς ὁ ἀλιεύς ἔμαθε τὴν ἐπὶ νύκτον τῆς Μαρίας, καὶ διατί περιεβρίζει οὕτως ἡθῶν γυναῖκα;

— Τὸ πῶς, τὸ ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κατάσκοπος εὐθῆσιαν ὑποκρινόμενος· τὴ διατί, εἶναι αὐτεξήγητον... Ὁ Μαζανιέλλος ἐκδικεῖται τὴν σύζυγόν του διὰ τοῦ δικαίου τοῦ ἀντιπεπονθοτος... Θρίαμβος ἀντὶ θρίαμβου... οὐδὲν φυσικώτερον...

— Δίκαιον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ φρικῶδες!...

— Παρηγορηθῆτε, ἐπανάλαβεν ὁ μυοθήρας γελῶν, ἡ ώραία σας εἶναι ἀσφαλεστέρα, ὅπως δῆποτε, εἰς τὸν οἶκον τοῦ συμμάχου σας, ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς... Ὁ Μαζανιέλλος, εὐαρεστηθεὶς, θὰ σας ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἰδῆτε σήμερον, καὶ νικητῆς, θὰ σας συζεύξῃ αὐρίον διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Ἄλλως τε, εἴθε ἀνὴρ, καὶ τὸ αἶσθημα, νομίζω, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φροντίς σας... Λοιπὸν, ἡ πολιτικὴ σας ἐπέτυχε πλεονέκτηρον τοῦ ἔρωτος σας.

— Ἐχεις ἴσως εἰδήσεις;

Καὶ ἐγγύθεν καὶ μακρόθεν... Ὁ ἀλιεύς ἀπέκρουσεν εἰς τὸ φανερόν τοὺς ἀνθρώπους σας καὶ κατέβασε τοῦ θρόνου τὴν εἰκόνα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ἀλλ' ἐσωτερικῶς ἐκλονίσθη... Πεντήκοντα πλοῖα καὶ ἑν ἑκατομμύριον δὲν εἶναι πράγμα εὐκαταφρόνητον... Ὁ λαὸς ἔλαβε καιρὸν νὰ μειδιάσῃ πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας... Ὁ ἐξάδελφός σας εἶναι ἤδη δημοτικὸς, πολλοὶ δὲ πολῖται ἐφώνησαν. — Ζήτω ὁ δούξ Γυίξης!

— Ἄς ἀκοῦσῃ αὐτῶν ὁ Θεός!... Ἀλλὰ τί κάμνει ὁ Γυίξης ὁ ἴδιος, καὶ διατί δὲν μοι ἀποκρίνεται;

— Ἀνεχώρησεν ἤδη ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ πλησιάζει πρὸς ἡμᾶς. Ἰδοὺ ἡ τελευταία ἐπιστολὴ του, γρηφίσα ἀπο Φουμικίνον.

Ὁ μαρκήσιος ὑπερησθίς ἠνέφξεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνω.

« Ἐξάδελφε περιπόθητε, ἐμπιστεύομαι ἑμαυτὸν εἰς τὰς προσχεσεις σου καὶ ἔρχομαι κατὰ πρόσκλησίν σου... Προχθές, ὥχούμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμάξης μετὰ τοῦ Φοντεναί - Μαρτίλ. Διήλθον πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ κόμητος Οὐάτου πρέσβεως τῆς Ἰσπανίας. Ἐπέξευσα καὶ προσπυχήθην πρὸ τοῦ θαυματουργοῦ σταυροῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Παύλου. Ἐκεῖ ἀπεχαιρέτησα τὸν Φοντεναί καὶ ἵππευσα, ἡχούσῃ· τῆς σάλπιγγός μου, μετὰ τοῦ στρατοῦ μου, συγκειμένου ἐξ εἰκοσι δύο φίλων συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ἀπεσταλμένων σου, τῶν πολεμοφοδίων μου καὶ τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ μου, συγκειμένου ἐκ τετρακτὸς χιλίων πιστολῶν... Ἰδοὺ ἔφθασα εἰς Φουμικίνον, ἰγούμενος τοῦ στόλου συγκροτουμένου ἐξ ὀκτὼ καρουφλοίων, οὓς ἐδῶ ἀποκαλοῦσι *φελούκας*... Ἐπὶ τῶν στερεωτέρων ἐπεβίβασα τὸν στρατὸν καὶ τὰς τροφάς μου, ἐπὶ δὲ

τοῦ ἐλαφροτέρου ἐπεβίβασθην, ὡς ὁ Καῖσαρ, ἐγὼ καὶ ἡ τύχη μου. Ἰδοὺ λοιπὸν μετὰ ποίων ἐφοδίων, ἐπὶ τῷ νεύματι τῆς χειρός σου, σπεύδω, διὰ μέσου τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν ἰσπανικῶν πυροβολῶν, πρὸς τὸν θρόνον τοῦτον τὸν στηριζόμενον ἐπὶ νεφέλης. Μετὰ δύο τὸ πολὺ ἡμέρας θὰ ἦμαι, εἰς τὸ ἀρκτικὸν τῆς νήσου Ἰσχίας, ἔνθα θὰ περιμείνω τὴν περὶ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀποβιβάσεως συμβουλὴν σου. Εἰμὶ δὲ ὁ ἐξάδελφός σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ, δούξ Γυίξης.

Υ. Γ. Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ὁ Μαζανιέλλος καὶ ὁ πρέσβης αὐτοῦ ἐμμέσως μόνον μᾶς ὑποστηρίζουσιν... Οἱ ἔμπειροι οὗτοι πολιτικοὶ, μὴ θέλοντες νὰ ἐνοχοποιηθῶσι, μοι προσφέρουσι τοὺς στρατοὺς καὶ τοὺς στόλους των... εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι λευγῶν, καὶ ἑν ἑκατομμύριον φράγκων... πληρωτέων τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἐπιτυχῶν, δὲν ἤθελα ἔχει πλέον ἀνάγκην αὐτῶν... Οἱ ἐνδοξοὶ οὗτοι ἀνόητοι καλεῖσαι ταῦτα ἡθικὴν ὑποστήριξιν... ἐνφύσησι ἡ ἀνηθικότης! Οἱ οἱ κύριοι οὗτοι δὲν ἐλπίζουν σκεδὸν τὸν θρίαμβόν μας, τὸ ἐννοεῖς; πρόκειται λοιπὸν νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν νὰ τὸν ἐλπίσωσιν... Ὅταν πλέον ἀρπάσωμεν τὸν πλακοῦντα, τότε θὰ ἀξιώσωσι νὰ τὸν φάγωσι μεθ' ἡμῶν. Ἀλλ' ἀδιάφορον! ἀρκεῖ νὰ μείνῃ εἰς ἐμὲ ἡ πορφύρα, καὶ εἰς σὲ ἡ Μαρία Ἀρκου. — Ὁμίλει καὶ πράττε πάντοτε ὡς ἐὰν ἔφρεν εἰς τοὺς Νεαπολίτας τὸν στόλον, τὸν στρατὸν καὶ τὸν θησαυρὸν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' τὰ ὅποια διὰ τὴν ὁμοιοαλήθειαν θὰ εὐρεθῶσιν ὅπισθεν ἐμοῦ, ἐν τῷ κόλπῳ... εἰς ἐπιθεώρησιν, καὶ ὡς ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου δῆθεν... »

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μᾶς ἀπαλλάττει τοῦ κόπου τοῦ νὰ διαγράψωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ γραψίντος. Ἐν αὐτῇ βλέπει τις τὸ πνεῦμα, τὴν χάριν, τὴν τόλμην, τὴν γενναϊότητα, τὴν τρέλλαν τοῦ κληρικοῦ τοῦ συγχίσαντος τὰς περὶ ἀστυκῶν καὶ κανονικοῦ δικαίου θεωρίας τῶν διδασκῶν, τοῦ ἱπποτάτου τοῦ ἐπιτηδειοτέρου, τοῦ δραστηριωτέρου καὶ λαμπροτέρου τῆς ἐποχῆς, τοῦ ἡγεμόνος τοῦ συνενοῦντος μετὰ τῆς φιλοδοξίας τοῦ γένους του τὴν κομφοπρέπειαν καὶ τὴν φαντασιώδη διάθεσιν.

Τοσοῦτον δὲ νυχαραστήθη ἐκ τούτου ὁ Σιατιλῶν, ὥστε ἐπὶ στιγμὴν ἐλησμόνησε τὴν Μαρρίαν· ἔπειτα δὲ, βλέπων τὰ δύο τοῦ σχέδια συγχρόνως πραγματοποιούμενα, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον ὅπου ὁ Μαζανιέλλος πρὸ στιγμῆς εἶχε ἐπανέλθει.

— Ὑπαγε, χρυσάλις κόφη! Ὑπαγε νὰ καῖς εἰς τὸ πῦρ! εἶπεν ὁ μυοθήρας βλέπων αὐτὸν τρέχοντα εἰς τὴν ὁδόν...

1! Τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γενοβίνου, ὅστις καὶ αὐτὸς τὸν περιέμενεν. Ἐκεῖ δὲ παρέστησε παρὰ τῷ νομοδιδασκάλῳ τὸ τέταρτον αὐτοῦ πρόσωπον, πωλήσας αὐτῷ τοὺς μῦς τοῦ δουκὸς, τοῦ ἀλιεῦς καὶ τοῦ μαρκησίου.

Δυσηρεστημένος ἤδη διὰ τὴν τροπὴν τῶν πραγ-

μάτων και βλέπων ὅτι ὁ Μαζανιέλλος καὶ ὁ λαὸς, ἀντὶ τὰ εὐχαριστήσωσι τὴν φιλοδοξίαν του, θὰ τὴν ἔφερον εἰς τὴν ἀγχόνην, ὁ γέρον νομικὸς ἔστρεψε τὸ φύλλον ἐπιτηδεύως καὶ ἐμήνυε διὰ τοῦ κατασκόπου εἰς τὸν ἀντιβασιλέα ὅτι, —

— Ἐπειδὴ οἱ ταραχοποιοὶ καὶ ὁ ἀρχηγός των, ἐνχοποιθέντες τόσον βαρέως ὥς ἐκ τῆς διαγωγῆς των, ἦσαν ἠναγκασμένοι ἢ νὰ ἀποτινάξωσι τὸν ἰσπανικὸν ζυγὸν παραδιδόμενοι εἰς τοὺς Γάλλους, ἢ νὰ ἀποφύγωσι τοὺς Γάλλους ὑποτασσόμενοι οὕθις εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, ὁ Γενεσίνης δύναται νὰ στρέψῃ τὴν πλάστιγγα πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τῷ παρέξῃ τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν ταπεινῶν εὐχῶν του, ἥτοι τὴν προσδρεῖαν τοῦ δικαστηρίου τῆς Σουμαρίας.

— Κύριε Πρόεδρε, εἶπεν ὁ μυοθήρας ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ γέροντος, ἡ διαταγή σας θὰ ἐκπληρωθῇ ἐντὸς μιᾶς ὥρας, μαντεύετε δὲ ἀναμφιβόλως τοῦ ἀντιβασιλείως τὴν ἀπόκρισιν.

— Τὴν περιμένω, χωρὶς οὕτε νὰ τὴν ἐλπίζω, οὕτε νὰ τὴν φοβῶμαι, ἀπήντησεν ὁ φιλόδοξος. Δύνασαι νὰ προσθέσῃς καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόγους μου.

Ὁ μυοθήρας ὑποκλινάμενος καὶ πάλιν ἀνέλαβε τὰς μυστηριώδεις ἐκδρομάς του· ἀλλὰ πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς τὸ Νέον Φρούριον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του, τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Καρμήλου.

Ἐκεῖ δὲ, μόνος μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων, ἀποδυθεὶς τὰ διάφορα προσωπεῖά του καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἀληθές αὐτοῦ πρόσωπον, ἔγραψε σελίδα ἱερογλυφικῶν, ὧν ἰδοὺ ἡ μετάφρασις.

« Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Β. Ὑψηλότητα, τὸν πρίγκηπα Δὸν Ζουὰν τὸν Αὐστριακὸν, ἀρχιστράτηγον τῆς Α. Μ. Φιλίππου τοῦ Δ'. βασιλείως τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν ναυαρχίδα αὐτοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Σαρδηνίας.

« Ὑψηλότατε, ἡ Ὑ. Ὑ. δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Νεαπόλεως μετὰ τοῦ στόλου καὶ τῶν στρατιωτῶν τῆς Α. Καθολικῆς Μεγαλειότητος. Ὁ καρπὸς τῆς ἐπαναστάσεως εἶναι ὥριμος καὶ ἔτοιμος νὰ πέσῃ εἰς χεῖράς ὑμῶν. (Καὶ ἐνταῦθα ἐτάσσετο ἡ λεπτομερὴς ἐξιστόρησις τῶν συμβεβηκότων καὶ ἡ ἐντελής ἀποκάλυψις τῶν μυστηρίων ἀπερ ὑμεῖς ἐν παρέδῳ διηγήθημεν, μετ' ὃ ὁ μυοθήρας ἐσυνέπερανεν). Ἐν γένει, ἐγὼ διήρessa, ὅπως ὑμεῖς βασιλεύσητε. Ἐξήψα τοὺς εὐγενεῖς κατὰ τοῦ λαοῦ, τὸν Μαζανιέλλον κατὰ τοῦ Σιατιλλίων, πάντας κατὰ τοῦ δουκὸς Ἄρκου. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀπώλετο ἕνεκα τῆς νοηρότητος του, ὁ δικτάτωρ ἕνεκα τῆς ὀρμῆς του, ὁ μαρκήσιος ἕνεκα τῆς ἐλαφρονοίας του, ὁ νομικὸς ἕνεκα τῶν προδοσιῶν του, ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ καὶ πάντων ἐπιφοβώτατος, θέλει γίνεαι ὀμνύων ὑμέτερος ἐπὶ μικρᾷ ὠφελείᾳ. Πάντες οἱ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἰσχυροὶ εὐγενεῖς, ἐφονεύθησαν ἢ κατεστράφησαν, οἱ δὲ ἐπιζήσαντες ἐν ὑμῖν μόνω θὰ εὕρωσι σωτηρίαν. Τὰ πεντήκοντα γαλλικὰ πλοῖα, μετὰ τῶν πέντε πυρπολικῶν καὶ τῶν τε-

τράκις χιλίων στρατιωτῶν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ δουκὸς τῆς Βενδόμης, εἰσὶ προσωρμισμένα εἰς Πόνζαν· ἐπειδὴ εἰσὶ διατεταγμένα νὰ μὴ πράξωσι τι, εἰμὴ μετὰ πρώτην τινὰ ἐπιτυχίαν τοῦ δουκὸς Γυζῆς, εἶναι πρόδηλον ὅτι οὔτε θρυαλλίδα καὶν θὰ ἀνάψωσι κατὰ τῆς Ὑ. Ὑψηλότητος, κυρίως ἂν συλλαβῇτε τὸν εἰρημένον πρίγκηπα εἰς τὰ ἀρκτικά τῆς Ἰσχίας παραμένοντα, ἔνθα θέλετε ἀναγνωρίσει τὴν ναυαρχίδα του ἐξ ἐροθροπρασίου σημαίας. Ἡ τὸ πολὺ, εἴαν ἡ Ὑ. Ὑψηλότης ἀναγκασθῇ νὰ ναυμαχήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, πιστεύω ὅτι εἶναι ἱκανὴ καὶ νὰ νικήσῃ, ἡ δὲ νίκη αὕτη ἀρκεῖ νὰ τῇ ἐξασφαλίσῃ τὴν Νεάπολιν, ἔνθα θὰ θριαμβεύσῃ διὰ μόνης τῆς παρουσίας τῆς ἐν μέσῳ τῆς ἀναρχίας. Τέλος, εἴαν γίνῃ γρεία νὰ πολεμήσητε καὶ τοὺς Νεαπολίτας μέχρι τῆς πόλεως αὐτῶν, εὕρον τὸ μέσον τοῦ νὰ τοὺς ἀποπλίσω διαφθείρων τὴν πυρίτιδα τῶν φρουρίων καὶ τῶν ἀποθηκῶν. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, ὁ δουξ τοῦ Ἄρκου, ἀσθενὴς καταστάς, δὲν θέλει ἀναφανῇ πλέον εἰς Νεάπολιν. Ὁ ἴδιος αὐτὸς εἶχε τὴν ἀνοήσιαν νὰ μοὶ παραδῶσῃ τὰς κλεῖς τῶν εἰς τὰς πυριταποθήκας ἀγωγῶν. Πεισθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ βασίλειον τοῦτο τὸ ἔχανεν, ἄνευ τῆς παρεμβάσεως ὑμῶν καὶ τοῦ ὑμετέρου προστατευομένου, θέλει καταθέσει ὁ ἴδιος τὴν ἐξουσίαν του εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος Ὀνάτου.»

Τοῦ ἐγγράφου τούτου ὁ μυοθήρας ἰποίησε δύο ἀντίγραφα, ἐπέστειλε δὲ τὸ μὲν διὰ θαλάσσης πρὸς τὸν Δὸν Ζουὰν τὸν Αὐστριακόν, τὸ δὲ διὰ ξηρᾶς πρὸς τὸν κόμητα πρέσβυν, μετὰ δὲ τοῦτο ἐβρίβθη ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης αὐτοῦ στρωμνῆς, ὡς ἄνθρωπος περαιώσας τὸ ἡμερήσιον ἔργον του.

Ἢδη δὲ ἐξηγήσωμεν ἡμεῖς τὸ αἶνιγμα τῆς Νεαπολιτικῆς σφιγγός ..

Ὅτε ὁ φιλόδοξος δουξ τοῦ Ἄρκου ἐπεδίωκε τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Νεαπόλεως, ἀντίζηλον εἶχε τὸν κόμητα Ὀνάτον, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ Δὸν Ζουὰν τοῦ Αὐστριακοῦ, νόθου υἱοῦ Φιλίππου τοῦ Δ'. Ἀλλὰ μ' ὅλην τοῦ πρίγκηπος τούτου τὴν ἐπιβροχὴν ὁ δουξ Ἄρκος ἐνίκησε διερριθεὶς ἀντιβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ καὶ ὁ εὐνοούμενός του ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ρίψωσι, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ κόμης ἐστάλη πρέσβυς εἰς Ρώμην. Ἡ στάσις τῶν Νεαπολιτῶν ἦν θαυμασία εὐκαιρία ... Ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ ὁ κόμης Ὀνάτος ἐπελαβοντο ταῦτῃς ἐν σπουδῇ, καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος μετὰ τοῦ διπλωμάτου, ὥμοσαν νὰ καταπολεμήσωσι ταυτεχρόνως τὸν τε μιστὸν ἀντιβασιλέα καὶ τοὺς ἐπαναστάντας ὑπάρχους του. Καὶ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῶν ἀπῆλθον τὸν μυοθήραν, τὸν τερατοουργὸν τοῦτον πράκτορα, ὅστις ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ἀμοιβῆς πεντακλυσίων χιλιάδων φράγκων, ἐκ τῶν λαφύρων τῆς διπλῆς νίκης δεδωσμένων, παρέδωκεν αὐτοῖς, ὅπως εἶδομεν, πάντα τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας.

Ἰδοὺ δὲ διατὶ καὶ πρὸς τί τόσαι λαμπραὶ περιστροφαὶ καὶ ἐπίσημοι προδοσίαι. Καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὁ ὑπερασπιζόμενος τὰ δι-

καὶ τοῦ, καὶ ὁ ἀπόγονος τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζού, ὁ ὀνειροπολὺν βασιλικὸν στέμμα, καὶ ὁ πρέσβυς καὶ ὁ πρωθυπουργὸς καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, οἱ ἐλπίζοντες προσαύξῃσιν τοῦ κράτους αὐτῶν, καὶ ὁ λαὸς οὗτος ὁ ζήτων τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ διὰ πυρὸς καὶ αἵματος, καὶ ὁ εὐφυὲς ἐκεῖνος ἄλιεύς, ὁ ἀπολλύων τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐρίσκων τὸ ἔγκλημα ἐν τῇ δόξῃ, καὶ ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ὁ πεσὼν εἰς τὸ φρέαρ ἐνῶ ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ἀστέρας τὴν ὑψωσίν του, καὶ αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖναι γυναῖκες αἱ σπαραχθεῖσαι τὴν καρδίαν, πάντες ἐχόρευον, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσιν, ἐπὶ τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐνώπιον τῆς προστακτικῆς Εὐρώπης, συρόμενοι ὑπὸ ἀνυποδήτου ἐπαίτου!

Ἐπανελθόμεν λοιπὸν εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἀκολουθήσωμεν τὸν μαρκήσιον Σιατιλιὼν πορευόμενον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαζανιέλλου.

ΙΑ. Ὁ Μαρκήσιος καὶ ὁ Ἀλιεύς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ μαρκήσιος ἀφῆθεις εἰσέδυσσε μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ ἀλιέως, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα.

Ἐκεῖ δ' εὔρε καὶ τὸν ζωγράφον Λούζαρον, ὑπολοχαγὸν τοῦ Λόχου τοῦ Θανάτου.

Ὁ Σιατιλιὼν ὠχρίσεν ἰδὼν τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην μορφήν, ἣν εἶχε παρατηρήσει ὀδηγοῦσαν τοὺς ἀγριωτέρους τῶν ἐκδικητῶν.

Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης Λούζαρος ἀνὴρ ἰσχυρὸς τὸ σῶμα καὶ σκληρὸς τὴν ψυχὴν.

Ὅτε δὲ ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν, ὁ καλλιτέχνης, ἀνὰ χεῖρας ἔχων τὴν πιξίδα του, παρεθέρει μετὰ τοῦ δικτάτορος εἰκόνα ἣν πρὸ στιγμῆς εἶχε τελειώσει. Ἰδὼν τὴν εἰκόνα ταύτην ὁ Σιατιλιὼν ἀχῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ, δὲν ἐπέτυχε δὲ εἰμὴ μειδιάμα περιφρονήσεως. Ἡ εἰκὼν ἐκείνη παρίστη, θαυμασίως τῷ ὄντι, τὴν κυρίαν Μαζανιέλλου, ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτῆς στολῇ, ἣν ἡ ἐπιδεξία γραφίς τοῦ Λούζαρου ἔγραψεν ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἐν ἡμέραις δυσί, καὶ ἣν ὁ Μαζανιέλλος, θέσας ἐν τῷ περιθωρίῳ τῷ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἀνακρόκου, τῷ ἀρτι φέροντι τὴν εἰκόνα Λουδοβίκου τοῦ ἰδ'. ἐξέθηκε πρὸ τῆς θύρας του εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ, ὅστις τὴν ὑπεδέχθη διὰ κραυγῶν παραφόρων χαρᾶς καὶ ἐκδικήσεως.

Εἰς μάτην ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἐβλεπεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὰ κινήματα ταῦτα, ἐζήτηι μὲν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ εἰδήσεις τοῦ κατασκόπου.

Ἐθλίβη πρὸς τούτοις βλέπων ὅτι ὁ ζωγράφος παρέμενεν ὡς τρίτος, ἀλλ' ἐνοῶν ὅτι τοιαύτη θά ἦτον ἡ διαταγὴ τοῦ δεσπότη, οὐδεμίαν περὶ τούτου ἔκαμε παρατήρησιν.

Ὁπισθεῖς διὰ τῆς ψυχρότητος τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς ἀνδρας τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ἠρώτησε τὸν Ἀλιέα ποίας εἰδήσεις εἶχε περὶ τῆς Μαρίας Ἄρκου.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ διηγηθῶμεν τὴν σκηνὴν ταύτην πρὸς περισσοτέραν αὐτῆς διευκρίνισιν, περιγρά-

ψωμεν τὸν τόπον τοῦ δράματος καὶ τοῦ ὑποκριτῆς.

Φαντάσθητι λαζαρόνον ἡμίγυμνον, καταβεβλημένον ἐκ προτέρως ἀθλιότητος καὶ ἐπτοημένον ἐκ τῆς ἐνεστώτης μεταβολῆς· φαντάσθητι τσίχη μεμαυρισμένα καὶ γυμνά πάντες κοσμημάτων, στρωμνὴν ἐξεμοῦσαν τὸ περιεχόμενον ἄχυρον· τραπέζας χονδροειδεῖς καὶ ἔδρας χωλὰς· κἀνίστρα, σκεῦη μαγειρικὰ καὶ ὅπλα φέρδην μίγδην συσσωρευμένα· ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἐστὶν αἰδηρὰν ἐφ' ἧς μέγαιρά τις ἔστρεφεν ἰχθὺς καὶ ἔχυνε βούτυρον ἀναλελυμένον εἰς χίτραν μακαρονίων· φαντάσθητι ταῦτα πάντα καὶ πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ φρικώδους τῆς εἰκόνης ταύτης, σωρὸν ἀγγείων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν λαμπροτάτων, ὑφάσματα χρυσοῦφαντα καὶ ψέλλια καὶ ἐνώτια ἀδαμάντινα καὶ θαυμασίως ἐξεργασμένα· τὰ πολυτιμότερα τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν παλατίων σκεῦη, συσσωρευμένα εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικτάτορος, τὰ ὅποια οὗτος κατεπάτει διὰ τῶν γυμνῶν του ποδῶν ἢ ἐδίδεν εἰς τὸν τυχόντα ἀξιώματικόν του διὰ τῆς διπλῆς περιφρονήσεως τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς εὐθύτητος. Τοιοῦτον ἦν τὸ βασιλικὸν δωμάτιον ἐνθα ὁ Μαζανιέλλος ὑπεδέχθη τὸν ἐξαδελφον τῶν δουκῶν τῆς Γαλλίας.

Φαντάσθητι ἔπειτα, ἐν τῷ πανδαιμονίῳ τούτῳ, τὸν δικτάτορα αὐτὸν, μὲ τὸν χιτῶνα του τὸν ἠνεωγμένον κατὰ τὸ στήθος τὸ λάσσιον καὶ τοὺς νευρώδεις βραχονας, μὲ τὰς μέχει γόνατος φανούσας περισκελίδας, μὲ τὸ πρόσωπόν του τὸ πειλιδνὸν καὶ ἐξηραμένον καὶ μὲ τὴν τραχείαν καὶ ἀλαζονικὴν του φωνήν.

Θές πλησίον αὐτοῦ τὸν ὑπολοχαγὸν Λούζαρον, ἀπηνόους καὶ σκαιᾶς μορφῆς, τεταπεινωμένον μὲν ἐνώπιον τοῦ δικτάτορος, ὑπερόπτην δὲ ἐνώπιον τοῦ ξένου, δν ὑπέβλεπεν ὡς ἡ τίγρις τὴν λεῖαν αὐτῆς...

Ἀπέναντι δὲ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων φαντάσθητι τὸν μαρκήσιον Σιατιλιὼν, τὸ ἄνθος τῶν εὐπατριδῶν τῆς Γαλλίας, τὸν ὠραιότερον καλ-λωπιστὴν τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου τοῦ ἰδ'. καὶ κρίνει περὶ τῆς μεμελετημένης βασάνου ἣν θέλει ὑποστῆ μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων δημίων.

— Πῶς ἔχει ἡ Μαρία Ἄρκου; εἶχεν ἐρωτήσει ὁ Μαρκήσιος.

— Ἀξιώλογα, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεύς προσφέρων δρυῖν ἔδραν εἰς τὸν μαρκήσιον, καὶ καθεζόμενος αὐτὸς ἐπὶ ἄχυρινου ἀνακλιντηρίου. Ἀξιώλογα καὶ τοι τεταραγμένη ἔτι ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ θεβλιμμένη διότι τῆς ἀφῆρεθαι ἡ βασιλικὴ στολή. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ καλύπτρα τῆς ἡ χρυσοῦφαντος προσέθετο ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς ὑφασμα πλουσιώ-τατον.

Ὁ Σιατιλιὼν κατέπνιξε τὴν φρίκην αὐτοῦ καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσε τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀλιέως.

— Θέλει βεβαίως νὰ μὲ δοκιμάσῃ πρὶν νὰ δεχθῇ τὴν συμμαχίαν μου, ἐσκέφθη ἀρόβως, διότι ἡ αὐθάδεια τοῦ ἀλιέως οὐδόλως ἦν ἀπειλητικὴ. Ἀς

κολακίζωμεν τὴν ἀλαζονίαν τοῦ πρὸς τὸ παρὸν ὅπως ὠφελήθωμεν ἐκ τῆς ἰσχύος τοῦ καὶ αὐριον ὅτε δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον ἀνάγκην αὐτοῦ, τὸν διορ-
θώνμεν.

Καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ καὶ ὁ ἔρω, κατισχύσαν τα-
τῆς ὑπερηφανίας, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὑπομένῃ τὸν
ἐξευτελισμὸν. Ἄλλως τε οὐδὲ ἠδύνατο νὰ πράξῃ
ἡ οὐτω.

— Γνωρίζετε τοὺς περὶ τῆς Μαρίας Ἀρκου σκο-
πούς μου; ἐπανελάβε.

— Ναί! θέλετε νὰ τὴν ἀρπάσῃτε ἀπὸ τὸν πα-
τέρα τῆς;

— Μὲ ἀγαπᾷ καὶ μοὶ ὑποσχέθη τὴν συγκα-
τάθεσίν τῆς· θέλω νὰ τὴν ἐλευθερώσω συγχρόνως
μὲ τὴν Νεάπολιν.

Ὁ Μαζανιέλλος ἐμειδίασε. Καὶ ἐπιθυμεῖτε λοι-
πὸν, εἶπε, νὰ γίνετε φύλαξ τῆς;

— Ἐκ καρδίας. Ἡ παρακαταθήκη αὕτη μοὶ εἴ-
ναι ἱερωτάτη. Δὲν θὰ μοὶ φύγῃ λοιπόν· ἐστὲ ἡσυ-
χος! Δὲν ἀγνοεῖτε δὲ πλέον τί σὰς προσφέρω
πρὸς ἀνταμοιβήν.

— Τὴν ὑποστήριξιν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

— Ὀλόκληρον στόλον μετὰ στρατοῦ καὶ βα-
σιλικὸν πρίγκηπος.

— Οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες ἀείποτε εἰσὶν ἐπι-
κίνδυνοι εἰς τοὺς λαούς. Ἡ δὲ συνδρομὴ Λουδο-
βίκου τοῦ ΙΔ' καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γυτζίης εἶναι
ἄρᾳ γε ἀφιλοκερδὴς καὶ εἰλικρινής; . . .

— Ἡ ἀπὸ τῆς Νεαπόλεως ἐκδίωξις τῶν Ἰσπα-
νῶν εἶναι λαμπρότατον κατέρθωμα διὰ τὴν Γαλ-
λίαν . . .

— Ἀλλὰ λαμπρότερον ἔτι ἤθελεν εἶσθαι εἰάν
ἡ Γαλλία κατελάμβανε τὴν Νεάπολιν . . .

— Ἡ Νεάπολις κατέστη ἀξία τῆς ἀνεξαρτη-
σίας καὶ ταύτην ἡ Γαλλία τῇ ἐγγυᾷται.

— Εἴθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Τὸ ἐγγυᾶμαι!

— Μὲ τὴν κεφαλὴν σὰς;

Ὁ Σιατιλιὼν ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' ἔπειτα
ἐπανελάβε τὴν λέξιν — Μὲ τὴν κεφαλὴν μου!

Δὲν ἤκουσε δὲ τὸν ὑπόκωφον γογγυσμὸν τοῦ
Λουζάρου ὅστις ἐπαιζεν εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὸ ἐγ-
χειρίδιόν του.

— Ἀγαθὴ τύχη! εἶπεν ὁ Μαζανιέλλος σφίγ-
ξας μέχρις αἵματος διὰ τῆς τηλῶδους αὐτοῦ χει-
ρὸς τὴν λεπτὴν τοῦ εὐπατρίδου χεῖρα. Ἔστω! Ἐ-
γὼ αὐτὸς θὰ σὰς κλείσω τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς
τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μετὰ τῆς Μα-
ρίας Ἀρκου.

— Διατί ὄχι τὴν ἀμέσως;

— Πολὺ βιαστικὸς εἴθε! Κατὰ πρῶτον πρέ-
πει νὰ κλείσωμεν τὴν συμμαχίαν ἡμῶν ὡς οἱ βα-
σιλεῖς, εἶπεν ἐπιδεικνύων τὴν ἀβλιότητα τῆς κα-
λύψης τοῦ μετ' εἰρωνείας ἀφάτου. . . Ἀς συνδει-
πνήσωμεν λοιπόν, Κύριε μαρκήσιε . . .

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀηδὴ τραπίζαν εἰς ἣν
αἱ μαῦραι καὶ ἐβρύτιδωμέναι τῆς γραΐας μαγεύ-
ρου χεῖρες εἶχον παραθέσει τοὺς ὀπτοὺς ἰχθῦς καὶ

τὰ μακαρόνια, καὶ διὰ νεύματος φιλοξένου προσε-
κάλεσε τὸν Μαρκήσιον νὰ καθήσῃ μετὰ αὐτοῦ
καὶ τοῦ Λουζάρου. . .

— Ἔστω! εἶπεν οὗτος καταβαλὼν προσπάθειαν
ὑπεράνθρωπον.

Καί, φράξας καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ ὄσφρησιν καὶ
γεῦσιν, ἔφαγεν ἀπὸ τῆς αὐτῆς πινακίδος τὸ ἔργον
τῶν χειρῶν τῆς γραΐας. Ἀκολουθῶς ἔπιεν ἀπὸ
ἀγγεῖον πῆλινον μετὰ τὸν ληστὴν καὶ τὸν ἀλιέα
— ὑπὲρ τοῦ λόγου μὲν τοῦ θανάτου μετὰ τοῦ
πρώτου, ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως (δὲ τῆς Νεαπό-
λεως μετὰ τοῦ δευτέρου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐξολοθρέυ-
σεως τῶν προδοτῶν μετ' ἀμφοτέρων.

Περαιωθέντος τοῦ δείπνου, ἀνάγκη ἦν ἀναπαύ-
σεως· καὶ ὁ μὲν ἀλιεύς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἀχυρί-
νου στρωμνῆς του, ὁ δὲ ληστὴς ἐπὶ σωροῦ πολυ-
τίμων ὑφασμάτων λαφυραγωγηθέντων, προσεκλή-
θη δὲ καὶ ὁ Σιατιλιὼν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν
εὐχαρίστησιν ταύτην.

Ὁ εὐπατρίδης ὠχρία, ἡριθρία, ἐπνίγετο ἐκ τῆς
αἰσχύνης καὶ τῆς ὀργῆς, ἐμειδία ὅμως εἰς τὰς φι-
λοφρονήσεις τοῦ ξενοδόχου τοῦ καὶ ἐδέχετο. Ἦναγ-
κασθὴ ἄρα νὰ ἐμποδεχθῇ καὶ τὴν τελευταίαν ταύ-
την πρόσκλησιν, καὶ ζητήσας συγγνώμην ἀπὸ τοὺς
προπάτοράς του, ἀπὸ τὴν Μαρίαν Ἀρκου, ἀπὸ τὸν
δούκα τῆς Γυτζίης, καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν
ρίνα, τὰ ὦτα, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης καὶ κα-
τερράκωμένης στρωμνῆς τοῦ Λαζαρόνου. Καὶ ἐνῶ
ὁ Λουζαρος ἐρεγγεν ἤδη, ἐνῶ ὁ Μαζανιέλλος τὸν
ἐμιμήθη μετ' ὀλίγον, ὁ ὑπερήφανος εὐπατρίδης
διελογίζετο μετὰ πικρίας εἰς πόσους ἐξευτελισμοὺς
ὑπεβάλλουσιν αἱ ἐπαναστάσεις τὰς φιλοδόξους
καρδίας.

Τέλος μετὰ δύο ὥρας αἵτινες τῷ ἐφάνησαν ὡς
δύο αἰῶνες, ὁ Σιατιλιὼν εἶδε περαιωθεῖσαν τὴν
βάσανόν του καὶ φθάσασαν τὴν ἀνταμοιβήν. . . Ὁ
ἀλιεύς, ἡγέρθη καὶ τῷ εἶπεν — Ἀγώμεν εἰς τὸν
Ἅγιον Λαυρέντιον!

Ὁ Σιατιλιὼν ἐτείναν τὰ ἄχυρα τὰ προσκολ-
ληθέντα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ἀνέπνευσε
μεθ' ἡδονῆς τὸν αέρα ἐξεληθὼν τῆς καλύψης.

Ἐνῶ δὲ ἐξήρχοντο τῆς θύρας, παρουσίασαν εἰς
τὸν ἀλιέα δύο Γάλλους ἀποπειραθέντας νὰ στή-
σωσιν πάλιν ἐπὶ τῆς πλατείας τὴν εἰκόνα Λου-
δοβίκου τοῦ ΙΔ'. . . ὁ Μαζανιέλλος ἠκρόασθην τὴν
κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπερασπίσιν, ἔπειτα δὲ διὰ
νεύματος ἀπλῶς, παρέπεμψε τοὺς ἐνόχους εἰς τὸν
δήμιον. . .

Αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐκυλίσθησαν ἐν μιᾷ στιγμῇ
πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σιατιλιὼν, ὅστις ὑπωπτεύθη
τέλος ἄλλο τι ἢ τὴν δοκιμήν. . .

Ἀλλὰ κρύψας τὸν τρόμον του, ὡς εἶχε κρύψει
τὴν ἀηδίαν του πρῶτον, ἠκολούθησε τὸν ἀλιέα καὶ τὸν
ληστὴν εἰς τὸ φρούριον.

IB. Ὁ Ἅγγελος.

Τὸ φρούριον ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ Λόχου τοῦ Θα-

νάτου, ὅστις ὑπεδέχθη μετ' ἀλλաλαγμῶν τὸν ἀ-
ξιωματικὸν καὶ τὸν βασιλέα του.

Αἱ βρεῖται θύραι ἠνεώχθησαν καὶ ἐκλείσθησαν
ἐνώπιον καὶ ὀπίσω τοῦ Σιατιλιῶν καὶ τῶν ὀδη-
γῶν του. . . Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον
ἐν ᾧ ἦσαν κεκαθιστομένη ἡ Μαρία Ἄρκου μετὰ
τῆς μητρός της. . . Ὁ ἀλιεὺς καθίστατο σκαλιότερος
καὶ ὁ Λούζαρος μᾶλλον ἀμέριμος. . . Ἡ δὲ καρ-
δία τοῦ μαρκητίου ἔπαλλε σφοδρότατα. . .

Ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ κατεπνίγη ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὅτε
ὁ ἀλιεὺς, ἀνοιξας θύραν τινὰ ἐπρόφερε τὰς λέξεις
ταύτας. — Κυρία, ἰδοὺ ὁ φύλαξ σκ. αὐτὸς ἀπὸ
σήμερον μοῦ ἐγγυᾶται περὶ ὑμῶν. . .

Ἐπειτα ἀπεστέρη μετὰ τοῦ ζωγράφου προσθέ-
σαι. — Ὑγιαίνει πρὸς ὦραν, μαρκήσιε.

Καὶ γυνὴ ἔφερεν ἀέτως τὰ ἐνδύματα τῆς ἀν-
τιδρασίσης, καὶ τῆς θυγατρὸς της.

Ἐν ὁ Σιατιλιῶν ἐνόμισεν ὅτι ἐξῆλθε τοῦ ἄδου,
ἡ Μαρία ἐνόμισεν ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν. . .

Καθημένη παρὰ τῇ μητρὶ της εἰς ἧς τὸν κόλπον
ἐκρυπτε τὴν κεφαλὴν, καταβιβασμένη ἐκ τῆς θλι-
ψεως καὶ τῆς αἰσχύνης, οὐδὲ καὶ τὴν δόνησιν εἶ-
χε πλέον νὰ κλαίῃ, ὅτε κατὰ πρόωρον μὲν ἐνόμι-
σεν ὅτι ἦσθαι τὸν θάνατον ἀκούσασθαι τὴν φω-
νὴν τοῦ ἀλιεῦς, ἔπειτα δὲ τὴν ἀνάστασιν ἀναγνω-
ρίσασθαι τὸν μαρκήσιον.

— ὦ Θεέ μου! εἶναι ὄνειρον τοῦτο; ἀνέκραξε
παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ ἤρπασε τὰς
χεῖρας αὐτοῦ, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι αὐτὸς ἦτον.

— Ἐγὼ εἶμι. . . ὁ ὑπεραρτιστής. . . ὁ μνη-
στήρ σου. . . ἀλήθεια, δούκισσα; εἶπεν ὁ εὐπατρί-
δης φέρων τὰ ὄμματα ἀπὸ τῆς θυγατρὸς εἰς τὴν
μητέρα.

— Ναί, ὁ μνηστήρ της, διότι εἴσθε σωτὴρ ἡ-
μῶν. . . δὲν θὰ μὲ παρακούσῃ πλέον ὁ δούξ συζυ-
γός μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀντιδρασίσης ἐνώστα ταῦτα
νέους ἐν τῇ αὐτῇ ἀγκάλῃ.

Ὁ Σιατιλιῶν ἐπετύγγανεν οὕτως ἐν μιᾷ στιγμῇ
ὅ,τι ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν ἤχετο θερμῶς.

Ἐκείτος ἐννοεῖ τὴν σκηνὴν τὴν διαδεχθεῖσαν
τὰς ἀμοιβαίας ταύτας περιποιήσεις. Αἱ μὲν γυ-
ναῖκες διηγούνται τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν ἐπά-
νοδόν των. . . τὴν βύβανον καὶ τὴν ἀπειπισίαν
των. . . Ὁ δὲ μαρκήσιος ἐκθέτει εἰς αὐτάς τὰ
ἐν Νεαπόλει συμβαίνοντα καὶ πῶς ὁ ἀλιεὺς τὸν εἶχε
προλάβει κατὰ τὴν ἐπάνοδόν των, ὅπως ἐκδικηθῇ
τὴν περιῤυρσθεῖσαν γυναῖκά του.

— Ἀλλὰ, κορεσθείσης τῆς ἐκδικήσεώς του,
προστίθῃ, δὲν πρέπει πλέον νὰ τὸν φοβήσῃς,
ἀφοῦ σὺ ἤρπασεν εἰς ἐμέ.

— Ἄλλως τε ἐπέφερεν ἡ Μαρία, θὰ θριαμβου-
σετε κατὰ τοῦ βαναύσου αὐτοῦ ἀχθοφόρου μετὰ
τοῦ πατρός μου, ὅστις ἐκ τοῦ θρόνου του τοῦ ὑπ'
μῶν ἀνεγερθέντος θέλει εὐλογῆσαι τὸν γάμον
μῶν.

Ἀλλ' ὁ Σιατιλιῶν μεταβλῶν τὴν ὁμιλίαν, ἔλα-
λῃ περὶ τοῦ ἐκδικητοῦ τοῦ παρ' αὐτῶν προσ-
κληθέντος, ὅπως ἐν τῇ καταγίδι ταύτῃ ἐπαγρυ-
πῇ παρὰ τῷ πλευρῷ του καὶ κερυνώσῃ τοὺς Νεα-
πολίτας. . .

ὦ! ἂ; ἔλθῃ λοιπὸν καὶ ἂ; τῷ χρωστώ τὴν εὐ-
τυχίαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς αὐρίου. Ἐπὶ μόνῳ τούτῳ τῷ
ὄρῳ θὰ διαμερίσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου εὐχαρί-
στως μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτοῦ! . .

Ἐπειτα βλέποντα ὅτι ἔφερον ἔτι τὴν ἀλιευτι-
κὴν ἐσθῆτα ἢ ἐν τῇ ζέσει τῆς ὁμιλίας εἶχε λη-
σμονήσῃ, ἠτχύνθη, ἡρθεῖατε, εἰσῆλθε μετὰ σπου-
δῆς εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον καὶ ἐπανῆλθεν
ἀναλαβοῦσα τὴν προτέραν στολὴν της, τὴν βατι-
λικὴν, ἐνώπιον τοῦ μνηστῆρός της.

Ὁ Σιατιλιῶν, μεμαγευμένος πίπτει εἰς τοὺς
πόδας αὐτῆς, ὅτε αἰφνίς βλέπει τὴν θύραν διανοι-
χθεῖσαν καὶ εἰσελθόντα παράφορον ἐξ ὄργῆς τὸν
Μαζανιέλλον, ὃν πάλιν ἠκολούθει ξιφῆρης ὁ Λού-
ζαρος.

Ὁ Βαλθάσαρ ἐν τῷ συμπόσιῳ του δὲν εἶδε μετὰ
πλειότερας φρίκης τὴν χεῖρα τὴν χαραξασαν ἐπὶ
τοῦ τοίχου τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. . .

— Λαμπρά ἡ εἰκὼν! εἶπεν ὁ ἀλιεὺς ἄγριον γα-
λάσας· ἔπειτα στραφείς πρὸς τὴν κόρην, τὴν ἐκ
τοῦ τρόμου πεπαγωμένην,

— Κυρία, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι προ-
δότης πρὸς ὑμᾶς, τε καὶ πρὸς ἐμέ! Ὅτι μὲν πρὸς
ὑμᾶς, ἀνάγνωτε τοῦτο! (καὶ δίδει τῇ δυστήνῳ
νεάνιδι ἐπιστολὴν τοῦ Σιατιλιῶν, περιέχουσαν τὴν
κατὰ τοῦ δουκὸς Ἄρκου συνωμοσίαν του μετὰ τοῦ
Γυζῆ. . .) ὅτι δὲ πρὸς ἐμέ, τοῦτο! καὶ δεικνύει
τῷ Σιατιλιῶν ἐτέραν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ προπαρε-
σκευάζει τὴν πτώσιν τοῦ Μαζανιέλλου.

Δύο μὺς παγιδευθέντας καὶ πωληθέντας ὑπὸ τοῦ
μουθῆρα!

— Ἀθλίς Ἰωσήφ! ἐφέλλισεν ὁ Σιατιλιῶν.

Ἡ νεάνις καὶ ἡ δούκισσα μένουσιν ἄφωνοι, ἀλλ'
ὁ εὐπατρίδης ἀνορθοῦται μετ' ὑπεροψίας μὴ διαφυ-
γούσης τὸν φλέγοντα τῆς Μαρίας ὀφθαλμόν.

— Κύριε μαρκήσιε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δι-
κτάτωρ, σὺς ὑπεσχέθην νὰ σὺς κλείσω μετὰ τῆς
Μαρίας Ἄρκου εἰς τὸ φρούριον τοῦ Α. Λαυρεντίου,
καὶ ἰδοὺ βλέπεις ὅτι ἐγὼ κρατῶ τὸν λόγον μου
περισσότερον ἢ ὑμεῖς· ἰδοὺ δὲ ὁ φύλαξ ὑμῶν—καὶ
ἔδειξε τὸν ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας ἱστάμενον Λού-
ζαρον. — Ἐνθυμοῦ ὅτι προέπιες ὑπὲρ τῆς ἐξολο-
θρεύσεως τῶν προδοτῶν!

Καὶ ἐστρέφετο ὅπως ἐξέλθῃ, ὅτε αἰσθημὰ ἀ-
προσδόκητον καὶ μεγαλειότερον τοῦ ἐδικοῦ του, ἡ
πίστις τῆς Ἰσπανίδος τὸν κερυνώνει διὰ τῶν λό-
γων τούτων.

— Περὶ μένε νὰ σοὶ ἀποκριθῶ ἐγὼ, ἀφοῦ ὁ μαρ-
κήσιος δὲν καταδέχεται νὰ τὸ πράξῃ καὶ μάθε,
Νεαπολίτα ταραχοποιεῖ, ὅτι καταπατῶ μὲ τοὺς
πόδας μου τὴν ἀγενῆ σου κατηγορίαν. Ἡ ἐπιστο-
λὴ αὕτη ἡ πλυστὴ εἶναι ἢ θὰ ἐξηγηθῇ πρὸς αἶσχος
σοῦ! (Καὶ σχίζει αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ δικτάτορος).

‘Ο εὐγενὴς Σιατιλιὼν δυνατόν νά ἐμελέτησῃ τὴν καταστροφὴν σου, καὶ χρέος τοῦ ἦν τὸ τοιοῦτον... Ἀλλὰ ποτὲ ὁ μνηστὴρ μου δὲν εἶναι προδότης τοῦ πατρός μου! Πιστεύω εἰς τὴν τιμιότητά του, ὡς πιστεύω εἰς τὴν ἀτιμίαν σου! καὶ σοὶ εὐχαριστῶ διότι καθιστᾷς τὴν τύχην ἡμῶν κοινήν. Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔρριψθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐπατρίδου.

Οὗτος δὲ πίπτει εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς μᾶλλον ταπεινωθεὶς ἐκ τοιαύτης ἀποσιώσεως ἢ ἐκ τῶν καταγγελιῶν τοῦ ἀλιέως. ‘Ο δὲ Μαζανιέλλος ὀπισθοδρομεῖ ἄφρονος καὶ τεταραγμένος, ὡς δαίμων ὑπὸ ἀγγέλου ἐξορκισθεὶς.

— Δαμπρὰ καρδιά! τῷ εἶπεν ἡ ἐδική του ἀναμνηθεῖσα τοῦ ἔρωτός της· οὕτω θὰ ἔπραττε καὶ ἡ Πουζολιανή!

Καὶ ἀροπλισθεὶς ἐκ τοῦ παραλληλισμοῦ τούτου, μὴ τολμᾶν πλέον νά λυπηθῇ τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ψυχὴν, ἀπεμακρύνθη μετ’ ἀγρίου σεβασμοῦ, παραλαβὼν καὶ τὸν Λούζαρον, εἰς ὃν συνιστᾷ μόνον τὴν ἐπὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπαγρύπνησιν.

ΙΓ. Μέσον Σωτηρίας.

— Ἄ! τὸν ἀπεστόμωσα! ἤμην βεβιαία ὅτι ἐψεύδατο! ἀνέκραξε τότε ἡ νεᾶνις ἀνεγείρασα τὸν Σιατιλιὼν.

— Εἰσθε περισσότερον ἢ γυνὴ καὶ ἀξία λατρείας· δὲν σᾶ· σῶζω ἐγὼ, ὑμεῖς μὲ σῶζετε! ἐφέλλιεν ὁ μαρκήσιος... ὦ! δός μοι εὐκαιρίαν νά γίνω ἄξιος τῆς ἀγάπης σου!

‘Ο μνηστὴρ ἐλάλει ἤδη εὐκρινῶς, διότι ὁ φιλόδοξος δὲν ὑπῆρχε πλέον... ‘Ο ἐξάδελφος τοῦ δουκὸς τῆς Γαλιζίας, προθύμως θὰ ἐθυσίαζε καὶ τὴν ζωὴν ὑπὲρ τοῦ δουκὸς Ἄρκου.

— Ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία! εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀποφαστικῶς· μάθε μυστήριον, ὅπερ ὠρίσθη νά διατηρήσω, ἀλλ’ ὅπερ σοὶ ἀποκαλύπτω ὡς ἐκδίκησιν τῆς συκοφαντίας. Ἡ γαλέρα ἥτις μᾶς ἔφερεν εἰς Ἰσπανίαν ἀπῆντησε κατὰ τὰ παράλια τῆς Σαρδηνίας τὴν σημαίαν τῆς Καστίλιας. Δὸν Ζουὰν ὁ Αὐστριακὸς, ὁ υἱὸς Φιλίππου τοῦ Δ΄, πλησιάζει μετὰ τοῦ Καρόλου Δόρια, ἡγούμενοι νηῶν μὲν τεσσαράκοντα ὀκτὼ, στρατιωτῶν δὲ ἐξάκις χιλίων. Τῷ προσήνεγκον τὴν μεσολάβησιν σου μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ τοῦ ἀντιβασιλέως... Σήμερον εἶναι μετὰ τοῦ στόλου τοῦ πρὸς τὰ ἄρκτικὰ τῆς Ἰσυχίας· εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον θὰ καταπλεύσῃ εἰς τὸν κόλπον, ἐνώπιον τῶν τειχῶν τούτων, καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ὑμεῖς θὰ τὸ δώσητε ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρός μου, διότι αὐτὸς ἀγνοεῖ τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον ὅπερ τῷ ἔφερον... Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀνάγκην, ὅπως εἰδοποιήσωμεν τὸν Δὸν Ζουὰν, εἰμὴ φίλου ἀσφαλοῦς καὶ λέμβου ταχείας.

Κεραυνὸς ἂν ἐπέσκηπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν ἤθελε καταβάλλει τὸν Σιατιλιὼν, ὅσον οἱ λόγοι αὐτοῦ ἤκουσε. Ὁ ἴδιος συνελαμβάνετο εἰς τὴν παγίδα ἣν ἔστησεν. — Ὁ δὸν Ζουὰν εἰδοποιήθη! τεσσαράκοντα ὀκτὼ πλοῖα καὶ ἐξακισχίλιοι ἀν-

δρες, καὶ οὗτοι εἰς τὴν Ἰσχυάν!... ἀκριβῶς ἐκαὶ ὅπου αὐτὸς εἶχε προσκαλέσει τὸν ἐξάδελφόν του!... Οὕτω λοιπὸν, θελήσας νά ἐπαναφέρῃ μίαν γυναῖκα εἰς Νεάπολιν, ἔφερεν ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς Ἰσπανίας! Νομίσας ὅτι ἀνοίγει εἰς τὸν ἐξάδελφόν του τὴν πρὸς τὸν θρόνον ὁδὸν, παρέσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον ἐχθρικοῦ στόλου!

Καὶ ὁ συνωμότης δὲν ἐβλέπε πλέον εἰμὴ τὸν δούκα Γαλιζίας καὶ τὴν λέμβον αὐτοῦ καὶ τὴν τύχην αὐτοῦ καὶ ἐκείνου καταστραφεῖσαν διὰ μιᾶς ἂν δὲν ἔφθανεν, ὡς ἀστραπὴ ταχὺ· παρὰ τῷ ἐξάδελφῳ ὅπως τὸν προειδοποίησεν καὶ τὸν σώσῃ!

— Λοιπὸν! ἐπανελάθεν ἡ Μαρία, ἐκπληχθεῖσα διὰ τὴν ταραχὴν τοῦ, κρίσεις ἴσως τὴν ἐπιχρήρσιν ἀνωτέραν τῆς γενναιότητός σου;

— Ἀνωτέραν τῆς γενναιότητός μου; ἀνερῶνησεν ὁ μαρκήσιος ἐνθέρμως· ἃς ἦτο μικρὸν τι ἀκάτιον ὑπὸ τὸν πύργον τούτον, καὶ ἔρριπτόμην ἀμέσως ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἠτένισε τὴν θάλασσαν — ὥστε ἐζήτηι τῷ ὄντι νὰ ῥιφθῇ εἰς αὐτήν...

— Ἄ! σὲ ἀναγνωρίζω! εἶπεν ὑπερηθεῖσα ἡ Ἰσπανίς, ἐφαρμύζουσα τὴν ἀνυπομονησίαν ἐκείνην εἰς τὴν ιδέαν τῆς...

— Ἀλλὰ πῶς νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰ τεῖχη ταῦτα; Ποῦ νὰ εὕρωμεν λέμβον καὶ ναύτην;

Καὶ ἐπὶ δύο ὥρας εἰς μάτην σκέπτονται καὶ ἐπικαλοῦνται τὸν Θεὸν νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ ιδέαν σωτήριον, ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, ἅμα ἀντιχεῖ εἰς τὸν κόλπον καὶ κλίμαξ μεταζήνη μετὰ γραμματίου ῥίπτεται αἶφνης διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ὁ Θεὸς μᾶς εἰσκούει! εἶπεν ἡ Μαρία, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἀναγινώσκει τὰς λέξεις ταύτας.

« Πρὸς τὸν μαρκήσιον Σιατιλιὼν.

« Δεσμώτης ὡς καὶ ὑμεῖς, γνωρίζω ὅτι ὁ μυσθὴρας μᾶς ἐπρόδωσεν ἀμφοτέρους... Σᾶς στέλλω λέμβον μετὰ τριῶν ναυτῶν. Φύγετε τάχιστα μετ’ αὐτῶν καὶ ἐλευθερώσατέ με ὡς ἐγὼ σᾶς ἐλευθερόνω.

« Λουδοβίκος Φέρρρος. »

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ὁ πιστότατος ὁπαδὸς τοῦ μαρκησίου, ὁ καὶ ἐκθέσας εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν εἰκόνα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄ καὶ ὁ Σιατιλιὼν οὐδὲ στιγμὴν ἀμφισβᾷ περὶ τῆς πίστεώς του.

— Εἰσαι βέβαιος περὶ αὐτοῦ; τὸν ἔρωτᾷ ἡ νεᾶνις.

— Ὡς περὶ ἐμαυτοῦ... Ὑγίαινε, Μαρία, εἶπεν ὁ Σιατιλιὼν προσδέσας τὴν κλίμακα.

— Λοιπὸν ἀναχωρεῖς; Ὑπάγοις νά εἰδοποιήσῃς τὸν Δὸν Ζουὰν καὶ νά σώσῃς τὸν πατέρα μου;

— Ὑπάγω νὰ σὲ σώσω! Τί μὲ μέλει διὰ τὰ ἄλλα; εἶπεν ὁ εὐπατρίδης ἀσπασθεὶς τὴν χειρὰ τῆς καὶ ὁρμήσας πρὸς τὴν ἀβυσσον.

— Ἀρκτικῶς τῆς Καπρέας! κραυγάζει ἡ Ἰσπανίς.

— Ἀρκετικῶς τῆς Καπρέας! ἐπαναλαμβάνει ὁ Γάλλος.

Ἐπειτα ἡ δεσμώτης γονυπετεῖ πρὸ τοῦ ἡνεωγμένου παραθύρου καὶ χεῖμαρρος δακρύων καὶ προσευχῶν τὴν ἀνακουφίζει ἀπὸ τοὺς ὑπερανθρώπους ἀγῶνας οὓς εἶχε καταβάλλει.

Μετ' ὀλίγον δὲ τὸ ἄσμα ἐπανήρχισεν ἐν τῷ κόλπῳ, ἀναγγέλλον ὅτι ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο μετὰ τοῦ Σιατιλιῶν...

Καὶ ἦτον ἔτι καιρὸς, διότι μετὰ πέντε στιγμᾶς, ὁ Λούζαρος ἤλθε ζητῶν τὸν μαρκήσιον ὅπως τὸν κατακλείσῃ εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαζανιέλλου.

Ὅτε δὲ εὗτος ἔμαθε τὴν φυγὴν τοῦ μαρκησίου,

μανιώδης ἐφθασεν ὅπως ὑποβάλῃ εἰς ἀνάκρισιν τὰς αἰχμαλώτους.

Ἀλλὰ τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἀπεσταλμένος τις ἀπὸ τοῦ Νέου φρουρίου, τῷ ἐνεχείρησεν ἔγγραφόν τι τοῦ ἀντιδασιλέως καὶ ἐπιστολὴν τῆς Πουζολιανῆς.

Καὶ τὸ μὲν ἔγγραφον ἦτο πρότασις περὶ διαπραγματεύσεων στηριζομένων ἐπὶ τοῦ προνομίου Καρόλου τοῦ Ε'. καὶ περὶ ἀνταλλαγῆς τῶν δύο αἰχμαλώτων.

Ἡ δὲ ἐπιστολὴ, ἣν ὁ ἀλιεὺς ἠσπάθη ὡς δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, ἔφερεν ἀποκάλυψιν εἰς τὴν ἀποπλανημένην ἐκείνην ψυχὴν.

« Ἐὶν μὲ ἀγαπᾶς πάντοτε, Θωμᾶ προσφιλέστατε, ἄκουσέ με ὡς τὸν ἄγγελόν σου. Βλέπεις

ποῦ ἡ παρακοή σου, μὲ ἔρριψε. Πρέπει ἀμέσως νὰ ἀποστείλῃς εἰς τὸν ἀντιβασιλέα τὴν κόρην του, ἐὰν θέλῃς νὰ ἀπαλλάξῃς τὴν συνειδήσιν σου ἀπὸ αἰώνιον τύψιν... Τὸ κατ' ἐμὲ προτιμῶ νὰ ὑποφέρω καὶ τὴν ἐσχάτην βίαν σου, καὶ τὸ νὰ μὴ σὲ ἐναγκαλισθῶ ποτὲ πλέον, παρὰ νὰ βλέπω ταλαιπωρουμένην δι' ἡμᾶς ἐκείνην ἥ ἕκαστον δάκρυον ἀξίζει ὅλον ἡμῶν τὸ αἷμα. Ὅτι σοὶ εἶπω ἀκολουθῶς τὸ ἀξιοθρήνητον τοῦτο μυστήριον... ὅπερ ἐμὲ μὲν ἐνέπλησεν αἵσχους καὶ θλίψεως, σὲ δὲ θέλει πληρώσει μεταμελείας πικρᾶς. Σὲ γράφω αὐθόρμητος καὶ ἐλευθέρα... Σὺ μόνος θέλεις ἀκούσει τὴν φωνὴν ταύτην τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τιμῆς μου. Ὡ ἀγαπητὲ Θεῶν, ἀπόλυσον λοιπὸν, πρὸς Θεοῦ! ἀπόλυσον τὴν Μαρίαν Ἄρκου εἰς πᾶσαν ἄξιαν, ἔστω καὶ ἀντὶ μόνῃς τῆς ἀσφαλείας σου.

Μαρία Ἀνιέλλου.

Τρεῖς ὁ ἄλιεὺς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, μετὰ δὲ ταῦτα ἀποπέμψας πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν, μόνος ἔμεινε βεδυθισμένος εἰς τὴν ἐκπληξίν του.

Εἰς μάτην τὸ κατεπτοημένον πνεῦμά του ἐνθάθουν εἰς τὸ μυστήριον. Οὐδὲν ἐνόει, οὐδὲν ἐξῆγε.

Ἀλλ' ἡμεῖς διευκρινήσωμεν τοῦτο ἐν δυαὶ λέξεσι.

Εἰσαχθεῖσα, τὴν πρῶτην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀντιβασιλέως, ἡ Πουζολιανὴ ἔπεσεν εἰς ἐκπληξιν, εἰς φρίκην καὶ παραχῇν, ἰδοῦσα εἰκόνα κρεμαμένην κατέναντί της.

Ἐν τῇ εἰκόνι ἐκείνῃ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀντιβασιλέως, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μαρίας Ἄρκου, ἐν τῇ αἰχμαλώτῳ, ἐν τῷ θύματι τοῦ Μαζανιέλλου, ἐν τῇ εὐγενῇ κυρίᾳ τῇ ἐπὶ φορτηγοῦ ἀμάξης πρὸς ὄνειδος συρομένη, ἡ χωρικὴ ἀνεγνώρισε τὴν ὡραίαν ἄγνωστον τοῦ Καρμήλου, τὴν φίλην τὴν ἀνοίξασαν εἰς αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ψυχὴν της, τὴν παρθένον ἥτις, ἀφοῦ τὴν ἠρώτησε, τί θέλει; τῇ ἔδωκε τὰ ἀδαμάντινα ἐνώτιά της, δι' ὧν ἀνέκτισαν τὸν ἐν Ἀμαλφίῳ οἰκίσκον καὶ τὸν ἀγρόν των!

Καὶ ὁμῶς, ἐκείνη ἥτις ἔδωκε τὸν ἄρτον καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὴν οἰκογένειάν της, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ταύτην, χωρὶς νὰ γνωρισθῇ, τὴν ἐξευτέλεσιν, τὴν βάσανον καὶ τὴν ἀχαριστίαν!... Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπαναστάσεων!...

Καὶ οὕτως ἡ ἐπιστολὴ τῆς Πουζολιανῆς διεξηγείται.

Καίτοι οὐδαμῶς ὑποπεύων τὴν ἐννοιαν τῆς ἐπιστολῆς μετὰ θρησκευτικοῦ ὁμῶς σεβασμοῦ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐν αὐτῇ ἱερὰν εὐχὴν ὁ Μαζανιέλλος...

Οὕτω δι' ἀκατανόητον νύματος γυναικὸς, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος λέων καταπραῦνθη ἀμέσως. Καὶ ἐνθ' ὅτ' ἐμὴς στιγμῆς ἐμελέτα νὰ ὑποβάλῃ εἰς ἀνάκρισιν τὴν Μαρίαν μετὰ τῆς μητρὸς της, ἥδη κατεκάλυψεν αὐτὰς διὰ τιμῶν καὶ περιποιήσεων. Καὶ ἀναστειλάς ἐν Νεαπόλει πᾶσαν βίαν καὶ πᾶσαν ἀταξίαν, διατάξας τοὺς ἐπαναστάτας, οὗς αὐτὸς παρώξυνε, νὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα, ἐπεμ-

ψε τὸν σύμβουλον αὐτοῦ Ἰοῦλιον Γενοβίνην ὅπως διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ ἀντιβασιλέως τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν αἰχμαλώτων.

Καὶ τοῦτο περιέμενε δ' ἐπιτηδεῖος διπλωμάτης ὅπως ἀποπερατώσῃ τὸ σχέδιόν του· λέγομεν, ἀποπερατώσῃ, διότι, πρὶν νὰ προδῶτῃ τὸν ἄλιεα, ὁ νομικὸς ἐπρόδωκε τὸν Σιατιλιῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Φέβρου ἦτο πλαστὴ, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Γενοβίνου καὶ τοῦ μυοθήρα· ὑπὸ τοῦ πρώτου ὅπως κάμῃ ἐκδούλευσιν εἰς τὸν ἀντιβασιλέα, ὑπὸ τοῦ δευτέρου, ὅπως ἀπαλλαχθῇ φίλου προδοθέντος, ὅστις θὰ τὸν συνέτριβε δι' ἐνὸς λόγου.

Παρακαθήμενος ὀπισθεν μυστικῆς θύρας, ὁ μυοθήρας εἶχεν ἀκούσει τὸν μετὰ τῆς Μαρίας διάλογον τοῦ Σιατιλιῶν. Καὶ ἡ κλέμαξ καὶ ἡ λέμβος καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες οἱ ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ κατασκόπου ὅπως βοηθήσωσι τὸν μαρκήσιον εἰς τὸ νὰ σώσῃ τὸν δοῦκα, ἐμελλον νὰ ἐνώσωσι τοὺς δύο ἐξαδέλφους εἰς Καπρέαν ὅπως ὁμοῦ τοὺς παραδώσωσιν εἰς τὸν Δὸν Ζουάν, εἰδοποιηθέντα περὶ τοῦ προδοτικοῦ τούτου ἀριστουργήματος.

Τὸ δὲ προνόμιον Καρόλου τοῦ Ε' ὡς βᾶσις πολιτικῇ τῶν διαπραγματεύσεων, εἶναι ἄλλη, κωμωδία, κωμικοῦ ὑπερτέρου, ἣν κατιόντες θὰ ἐξηγήσωμεν.

Ἐὰν ἡ ἱστορία τῶν ἐπαναστάσεων εἶναι σειρὰ ἀπάτης καὶ προδοσιῶν, ἡμεῖς δὲν πταίομεν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΝΑ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

Πολὺν καιρὸν ἡ Σικελία κατεῖχετο ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν πατριῶν, ἴσως διότι ἡ τυραννικὴ διοίκησις τοῦ Βασιλέως των Φριδερίκου ἤξιζε τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τῶν λαῶν. Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν αὐτῶν τῶν παραχῶν νέος τις ὀνομαζόμενος Ραῦμόνδος, κυριευθεὶς ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζομεν ἔρωτα τῆς πατρίδος, ἐγκατέλειπε τὸ χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη καὶ μετέβη εἰς τὴν Μεσσήνην. Ἡ φύσις ἥτις τὸν ἐπροίκισε μὲ φυσιογνωμίαν ὡραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, μὲ μορφὴν εὐγενῆ, ἦγονεν εἰς αὐτὰ τὰ ἐξαίρετα προτερήματα, ἀφοβὸν ἀνδρίαν, ὀρμητικὴν καρδίαν, καὶ πνεῦμα ὑψηλόν. Τοιαῦτα προτερήματα τὸν ἔκαμον ἐντὸς ὀλίγου ἐνδοξὸν μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἡμιλλῶντο μετὰ τῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν φιλίαν του, αἱ δὲ γυναῖκες ζηλοτυπούσαι ἐζητοῦν διὰ μεσιτειῶν τὴν κατοχὴν τοῦ ἔρωτός του.

Ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραῦμόνδου ἐδέσποζεν ἡδὴ μία νέα ξένη Μαριὰν ἀνομαζομένη, ἥτις συνέζη μετὰ τῆς μητρὸς της ὑπὸ τὴν ἀφάνειαν μετριάς καταστάσεως. Ἡ δὲ μήτηρ της, τρυφερὸν θύμα τῆς ἀσασίας τῶν ἀνδρῶν, ἐχρεώσκει τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς της, εἰς τὸν ἔρωτα τὸν ὁ-